

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **V. L. L.**, zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Škopkem, Dukelských hrdinů 59, Rakovník, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2025, čj. MV-108921-6/OAM-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2025, čj. 19 A 52/2025-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Policie České republiky, jakožto prvostupňový orgán, rozhodla o správním vyhoštění žalobce a stanovila, že po dobu tří let nesmí vstoupit na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Zároveň žalobci uložila povinnost vycestovat z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný rozhodnutí policie potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem zamítl.

[2] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (*stěžovatel*) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Dle stěžovatele městský soud zásadně pochybil při posuzování rozhodnutí žalovaného a toto pochybení mělo dopad do jeho hmotněprávního postavení. Řešení právní otázky má dle žalobce rozpoznatelný dopad nad rámec jeho případu.

[3] Stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně posoudil jeho žalobní námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Tvrdí, že správní orgány měly podle judikatury NSS (zejména podle rozsudku ze dne 25. 2. 2016, čj. 5 Azs 7/2016-22) aktivně klást doplňující otázky k jeho tvrzením. Bylo prý povinností správních orgánů vyjasnit veškeré relevantní okolnosti, mimo jiné účast stěžovatele na demonstraci proti stavbě továrny a následné výhrůžky ze strany místního úřadu. Teprve na základě takto zjištěných skutečností mohla být řádně posouzena důvodnost jeho obav. Správní orgány na jeho tvrzení údajně nereagovaly a nesplnily povinnost řádně zjistit skutkový stav. Podle stěžovatele městský soud přehlédl pochybení správních orgánů a odchýlil se od ustálené judikatury zdejšího soudu.

[4] Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že správní orgán je povinen stanovit délku zákazu vstupu na území v rámci zákonem stanoveného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Upozornil rovněž na skutečnost, že soud není oprávněn nahrazovat úvahu správního orgánu. Podle stěžovatele však městský soud při posuzování správního uvážení stran délky zákazu vstupu na území postupoval v rozporu s judikaturou NSS, zejména s rozsudkem ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 Azs 45/2019–28. Podle tohoto rozsudku zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Žalovaný přitom v odůvodnění svého rozhodnutí argumentuje tím, že z obsahu prvostupňového rozhodnutí jsou zřejmé přitěžující okolnosti. Městský soud prý rovněž nesprávně hodnotil skutečnost, že se stěžovatel přihlásil správnímu orgánu dobrovolně, a okolnost, že během doby pobytu na území ČR nebyl nikdy stíhán pro trestný čin nebo přestupek. Tyto skutečnosti měly vzít v úvahu rovněž správní orgány. Stěžovatel proto navrhl, aby NSS rozsudek městského soudu zrušil.

[5] Žalovaný ve vyjádření pouze odkázal na obsah svého rozhodnutí, jakož i na rozsudek městského soudu, a navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl, případně ji odmítl pro nepřijatelnost.

[6] V řízení před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, proto se NSS musí podle § 104a odst. 1 s. ř. s. zabývat nejprve tím, zda kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne soud kasační stížnost jako nepřijatelnou. V souladu s ustálenou judikaturou se o přijatelnou kasační stížnost může jednat: 1) dotýká-li se kasační stížnost právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně judikaturou zdejšího soudu řešeny; 2) jedná-li se o právní otázky řešené judikaturou rozdílně; 3) existuje-li důvodná potřeba učinit judikaturní odklon; anebo 4) bylo-li v rozhodnutí městského (krajského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Je proto především v zájmu samotného stěžovatele, aby přesvědčivě zdůvodnil, proč by kasační stížnost měla být shledána přijatelnou. V této věci stěžovatel považuje kasační stížnost za přijatelnou z důvodu zásadního pochybení městského soudu, které zasáhlo do jeho hmotněprávního postavení. Městský soud se prý totiž odchýlil od závěrů uvedených v rozsudku NSS ze dne 25. 2. 2016, čj. 5 Azs 7/2016–22, ze kterého plyne povinnost správního orgánu aktivně klást doplňující otázky směrem k tvrzením účastníka řízení. Městský soud prý postupoval údajně v rozporu i s rozsudkem NSS ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 Azs 45/2019–28, podle kterého zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Žalovaný tak prý ale učinil.

[8] V obecné rovině NSS připouští, že nerespektování judikatury městským soudem může představovat důvod přijatelnosti kasační stížnosti. Shora uvedeným přesahem vlastních zájmů stěžovatele by v tomto případě mohl být zájem na jednotnosti rozhodovací činnosti soudů. V nyní posuzované věci nicméně NSS žádné pochybení městského soudu neshledal.

[9] NSS se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, podle níž městský soud postupoval v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 25. 2. 2016, čj. 5 Azs 7/2016–22. Závěry vyslovené v uvedeném rozsudku však na nyní projednávanou věc nedopadají. V tehdy posuzovaném případě totiž Ministerstvo vnitra pochybilo, neboť opřelo svoje stanovisko o informace údajně známé z úřední činnosti, aniž by ale blíže specifikovalo jejich obsah. Správní orgány

pokračování

se přitom nijak nevypořádaly se situací v zemi původu stěžovatele a zcela pominuly jeho tvrzení, která poskytovala dostatečné indicie o možné hrozbě vážné újmy (zejména skutečnost, že pocházel ze země s probíhajícím ozbrojeným konfliktem, resp. z oblasti ovládané teroristickou organizací). V nyní posuzované věci naopak správní orgány vzaly v úvahu veškeré skutečnosti tvrzené stěžovatelem, včetně jeho tvrzení o výhrůžce ze strany místního úřadu v souvislosti se stavbou továrny, a tyto skutečnosti posoudily v jejich vzájemném kontextu. Na tomto základě dospěly k závěru, že stěžovateli v zemi původu nehrozí nebezpečí vážné újmy. Z protokolu o výsledku (č. l. 16–19 správního spisu) je patrné, že se jej správní orgány dotázaly na možná hrozící nebezpečí. Sám stěžovatel však uvedl, že mu ze strany státních orgánů žádné nebezpečí nehrozí, že není politicky činný, nechce pronásledování a ani mu v zemi původu nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení.

[10] Rovněž závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 Azs 45/2019–28, nejsou v rozporu se závěry přijatými v této věci. V uvedeném rozsudku se zdejší soud otázkou přitěžujících a polehčujících okolností zabýval pouze okrajově, a to v bodu 22. V něm NSS reagoval na námitku stěžovatele, který se domáhal zohlednění polehčujících okolností. V této souvislosti soud uvedl, že: „*Zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností.*“ Z nyní napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že žalovaný použil pojem „*přitěžující okolnosti*“ ve významu aspektů relevantních pro posouzení přiměřenosti stanovené délky zákazu vstupu na území. Tyto aspekty zahrnují mimo jiné i stěžovatelem namítanou nepřiměřenost uložené sankce ve vztahu k závažnosti porušení povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalovaného, stejně jako z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je tedy patrné, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a při stanovení délky zákazu vstupu na území zohlednily všechny relevantní okolnosti případu. Městský soud správní úvahu žalovaného v tomto směru přezkoumal a zdůvodnil, proč ve shodě s ním námitce týkající se nepřiměřeně dlouhé doby zákazu vstupu na území EU nepřisvědčil.

[11] S ohledem na výše uvedené NSS uzavírá, že kasační stížnost je nepřijatelná. V této věci totiž nevystala žádná otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková, kterou by bylo třeba řešit odlišně, a městský soud se současně nedopustil ani hrubého pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, NSS ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2026

Vojtěch Šimíček
předseda senátu